

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 19 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 2018)

พี่น้องที่รัก ในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส มีอารามซิสเตอร์แห่งหนึ่งซึ่งปรกติแล้วคุณพ่อเจ้าอาวาสที่อยู่ในบริเวณนั้นจะไปถวายมิสซาที่วัดน้อยของอารามเวลาบ่าย 4 โมงเป็นประจำทุกวัน วันหนึ่งคุณพ่อเจ้าอาวาสคนนั้นเกิดล้มป่วยอย่างกะทันหัน ท่านจึงขอร้องคุณพ่อชาวเวียดนามคนหนึ่งที่มาพักชั่วคราวที่วัดของท่านให้ไปถวายมิสซาแทน เมื่อคุณพ่อชาวเวียดนามไปถึงอารามเวลาบ่าย 3:55 โมง ท่านรีบกดกริ่งที่ประตูหน้าอารามทันที เหมือนคุณพ่อชาวฝรั่งเศสทั่วไปในสมัยนั้นที่มักจะแต่งตัวเหมือนประชาชนธรรมดา ท่านใส่ชุดธรรมดาและไม่มีสัญลักษณ์อะไรที่แสดงว่าเป็นพระสงฆ์เลย เมื่อซิสเตอร์ที่ทำหน้าที่ต้อนรับแขกได้ยินเสียงกริ่ง ท่านคิดว่าคุณพ่อเจ้าอาวาสมาถึงแล้ว จึงรีบออกมาเปิดประตู แต่เมื่อเห็นว่าผู้ที่มาเป็นชายหนุ่มชาวเอเชียคนหนึ่ง ท่านนึกว่าเขาจะมาขอความช่วยเหลือ เนื่องจากมิสซา กำลังจะเริ่มอยู่แล้วในอีกไม่กี่นาที ท่านจึงรีบบอกปิดคุณพ่อชาวเวียดนามคนนั้นว่า **“เสียใจด้วย เราไม่สามารถช่วยคุณได้ เรากำลังจะมีมิสซาเวลานี้ กลับมาที่หลังก็แล้วกัน”** พูดเสร็จ ซิสเตอร์คนนั้นรีบหันหลังกลับโดยไม่ให้ออกโอกาสแก่คุณพ่อที่ไปถวายมิสซาแทนอธิบายอะไรแม้แต่คำเดียว คุณพ่อคนนั้นได้แต่พูดตามหลังซิสเตอร์ไปว่า **“ขอบคุณ ซิสเตอร์”** แล้วกลับมาที่วัด อีก 10 นาทีต่อมา เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นที่บ้านพักคุณพ่อเจ้าอาวาส เป็นโทรศัพท์จากอารามของซิสเตอร์เพื่อบอกว่าพวกท่านกำลังคอยคุณพ่อไปถวายมิสซาที่อาราม ลองจินตนาการดูซิว่าซิสเตอร์จะรู้สึกอายแค่ไหนเมื่อทราบว่าคุณพ่อที่จะถวายมิสซาให้ในบ่ายวันนั้นมาถึงอารามแล้ว แต่พวกท่านได้บอกเขาให้จากไปเอง

ทำไมซิสเตอร์ผู้ศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้จึงพลาดโอกาสที่จะได้มิสซาซึ่งเป็นสิ่งที่พวกท่านกำลังรอคอยอยู่ในเวลานั้น? แนนอน ไม่ใช่เพราะพวกท่านเป็นคนไม่ดี แต่เพราะคุณพ่อชาวเวียดนามคนนั้นมาหาพวกท่านในลักษณะที่ดูไม่เหมือนว่าเป็นพระสงฆ์ในรูปแบบที่พวกท่านกำลังรอคอยต่างหาก ความเป็นจริงที่อยู่ต่อหน้าแตกต่างจากสิ่งพวกท่านคาดหวังไว้อย่างสิ้นเชิง ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจึงไม่ตระหนักถึงการมาของผู้ที่พวกท่านกำลังรอคอย ถ้าคุณพ่อชาวเวียดนามใส่ชุดพระสงฆ์ไปที่อารามในวันนั้น คงไม่เกิดการเข้าใจผิดแบบนี้อ่างแนนอน พ่อคิดว่านี่แหละคือปัญหาที่ชาวกาลิลีในพระวรสารวันนี้กำลังเผชิญ เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมาหาพวกเขา

ถ้าเราฟังพระวรสารวันนี้อย่างตั้งใจ เราจะได้ยินพระเยซูเจ้าตรัสถึง **“ปังซึ่งลงมาจากสวรรค์”** (ยน 6:41,50) ถึงสองครั้ง ถ้อยคำสั้นๆ นี้เป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นได้เป็นอย่างดี เราต้องเข้าใจว่าในสมัยพระเยซูเจ้าชาวยิวกำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ที่พระเจ้าจะทรงส่งลงมาหาพวกเขาอย่างใจจดใจจ่อ หลายคนเชื่อว่าพระองค์จะเสด็จลงมาจากสวรรค์อย่าง

วีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่พร้อมกับปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติที่น่าเกรงขาม ยิ่งกว่านั้น เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงเป็นผู้นำที่ไร้เทียมทานและจะทรงทำลายศัตรูของพวกเขาทั้งหมดให้ราบเรียบเป็นหน้ากลอง จากนั้นพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรอิสราเอลขึ้นมาใหม่อีกครั้ง อาณาจักรใหม่นี้จะคงอยู่ถาวรตลอดไป ดังนั้น เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมาและทรงประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่พวกเขากำลังรอคอย (เทียบ ยน 8:24,28) พวกเขาจึงไม่สามารถประสานความเป็นจริงที่อยู่ต่อหน้าในเวลานั้นกับสิ่งที่พวกเขาคาดหวังไว้ในใจให้เป็นหนึ่งเดียวกันได้ พุทธอีกอย่างหนึ่งคือ เป็นเรื่องที่ขัดต่อความรู้สึกของพวกเขาที่จะยอมรับว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขากำลังรอคอยนั่นเอง

ดูเหมือนว่าชาวยิวที่กักเอาเองว่ารู้จักพระเยซูเจ้าเป็นอย่างดี ทั้งๆ ที่พวกเขารู้จักพระองค์เพียงครั้งเดียว นั่นคือ ในส่วนที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เท่านั้น พวกเขารู้ว่าพระองค์เป็นใครและมาจากไหน นักบุญยอห์นบรรยายความคิดของพวกเขาไว้อย่างชัดเจนในพระวรสารวันนี้ว่า “ชาวยิวบ่นพึมพำไม่เห็นด้วยกับพระเยซูเจ้าที่ตรัสว่า ‘เราเป็นปังซึ่งลงมาจากสวรรค์’ เขาพูดกันว่า ‘คนคนไหนไม่ใช่บุตรของโยเซฟหรือ เราจักทั้งบิดาและมารดาของเขาดี แล้วเขาพูดได้อย่างไรว่า เราลงมาจากสวรรค์’” (ยน 6:41-42) ถ้าเราอ่านพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์นต่อไปเรื่อยๆ เราจะพบว่าเมื่อการถกเถียงกันเกี่ยวกับเรื่องนี้ในหมู่ของชาวยิวดำเนินต่อไปจนถึงจุดสูงสุด บางคนในพวกเขาพูดสรุปอย่างเปิดเผยว่า “พวกเรารู้ว่าคนนี้มาจากไหน พระคริสต์นั้นเมื่อเสด็จมา ไม่มีใครรู้ว่าพระองค์เสด็จมาจากไหน” (ยน 7:27)

อันที่จริง ปัญหาของชาวยิวในสมัยพระเยซูเจ้ามีต่อความคิดเกี่ยวกับ “เนื้อ” (ยน 6:51) ของพระองค์ที่กลายเป็น “ปังทรงชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์” (ยน 6:51) เป็นปัญหาที่ขยายมาจากความไม่เข้าใจของพวกเขาในเรื่องพระวจนะของพระเจ้าที่ทรงรับเอากายและบังเกิดเป็นมนุษย์นั่นเอง ถ้าพวกเขาเข้าใจว่าเพราะความรักยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเขา พระองค์จึงทรงยอมถ่อมพระองค์ลงมาและกลายเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ที่รู้จักตายเหมือนพวกเขา พวกเขาจะสามารถเข้าใจได้โดยไม่ยากเย็นนักว่าเพราะความรักที่มีต่อพวกเขาเช่นเดียวกัน พระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าที่ถ่อมพระองค์ลงมา จึงทรงยอมมอบพระองค์เองทั้งครบให้เป็นปังทรงชีวิตเพื่อเป็นอาหารบำรุงเลี้ยงวิญญาณของพวกเขา

พี่น้องที่รัก ความจริงประการหนึ่งที่เราต้องยอมรับคือ วิถีทางของพระเจ้าแตกต่างจากวิถีทางของมนุษย์ ตราบใดที่เรายังคงคิดว่าพระเจ้าจะเสด็จมาหาเราในรูปแบบที่เราคาดหวังไว้ เราอาจเผชิญกับความประหลาดใจเหมือนชาวยิวในสมัยพระเยซูเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย เหมือนที่พระองค์เสด็จมาหาชาวยิวในรูปแบบของพระเยซูเจ้า มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง พระองค์อาจจะเสด็จมาหาเราในรูปแบบของประชาชนธรรมดาที่เราพบปะในแต่ละวันก็ได้ ปัญหาอยู่ที่ว่าเราจะสามารถตระหนักถึงการประทับอยู่ของพระองค์ในท่ามกลางพวกเขาเหล่านั้นหรือไม่ วันนี้ให้เรากลับไปมองประชาชนที่อยู่รอบข้างเรา ผู้ซึ่งเราพบปะเป็นประจำและอาจคิดว่ารู้จักพวกเขาเป็นอย่างดี ไม่นานนัก พวกเขาอาจเป็นผู้นำสารที่พระเจ้าทรงส่งมาหาเราเพื่อให้ความรู้และเตรียมเราสำหรับชีวิตนิรันดรก็ได้ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**